

GENERALINIO ADVOKATO
M. POIARES MADURO IŠVADA,
pateikta 2004 m. gruodžio 16 d.¹

1. Ši byla yra svarbi dviem aspektais. Pirma, Ispanijos Karalystės pareikštas ieškinys dėl kvietimų teikti paraiškas, susijusias su laikinųjų darbuotojų įdarbinimu Eurojuste, Teisingumo Teismui vėl suteikia galimybę išnagrinėti Europos Sąjungos institucijų ir organų kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių reikšmę bei taikymo sritį. Teisingumo Teismas jau yra priėmęs sprendimą dėl vienos Europos Bendrijos agentūros – Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) – registracijos procedūroms taikytinų kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių². Šiuo atveju Teisingumo Teismo prašoma priimti sprendimą dėl Europos Sąjungos organo Eurojusto įdarbinimo procedūroms ir vidaus tvarkai taikytinų kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių. Tačiau tai galima išnagrinėti tik tuo atveju, jei Teisingumo Teismas pripažins priimtiniu valstybės narės pareikštą ieškinį dėl Europos Sąjungos organo pagal Europos Sąjungos sutarties IV antraštinės dalies nuostatas priimto akto panaikinimo. Taigi šioje byloje Teisingumo Teismo prašoma išreikšti savo poziciją dėl teisių gynimo būdų, kuriais galima pasinaudoti pagal Eu-

ropos Sąjungos sutartį, ir dėl reikalavimų, susijusių su Europos Sąjungos institucijose bei organuose vartotinomis kalbomis.

I — Byla ir jos kontekstas

2. Prieš nagrinėjant bylos dalyką ir šio ieškinio teisinius pagrindus, svarbu išsiaiškinti klausimus, susijusius su byloje ginčijamų kvietimų teikti paraiškas (toliau – ginčijami aktai) autoriumi ir turiniu.

A — Ginčijamų aktų autorius

3. Eurojustas – tai svarbus Europos Sąjungos, kaip laisvės, saugumo ir teisingumo

¹ — Originalo kalba: portugalų.

² — 2003 m. rugsėjo 9 d. Sprendimas *Kik prieš VRDT* (C-361/01 P, Rink. p. I-8283).

erdvės, vystymosi faktorius³. Pagal ES 29 straipsnį Eurojusto sukūrimas atitinka poreikį užtikrinti aukšto lygio saugumą Europos Sąjungos piliečiams, tobulinant valstybių narių teismų bendradarbiavimą.

4. Eurojustas, kaip Europos Sąjungos organas, turintis juridinio asmens statusą, buvo įkurtas 2002 m. vasario 28 d. Tarybos sprendimu 2002/187/TVR⁴ (toliau – Sprendimas, įkuriantis Eurojustą). Jo uždavinys – sunkių nusikaltimų srityje skatinti bei gerinti tyrimų ir patraukimo baudžiamojon atsakomybėn veiksmų koordinavimą valstybėse narėse, gerinti valstybių narių kompetentingų valdžios institucijų bendradarbiavimą ir teikti joms paramą.

5. Dėl to jam buvo nustatyta originali struktūra. Pirma, pagal sprendimo, įkuriančio Eurojustą, 2 straipsnį jį sudaro kiekvienos valstybės narės patvirtinti nacionaliniai nariai. Visų nacionalinių narių susirinkimas sudaro kolegiją. Kolegija yra atsakinga už Eurojusto darbo organizavimą ir veiklą. Ji skiria administracijos direktorių, atsakingą

už kasdienį organo darbo valdymą⁵. Antra, Eurojustas turi savo administracinę struktūrą. Pagal Eurojusto darbo tvarkos taisyklų 25 straipsnį⁶ organo personalą į darbą priima administracijos direktorius po to, kai kolegija įvertina ir patvirtina pareigas, kurias reikia užimti. Šioje byloje klausimas iškilo būtent dėl Eurojusto personalo įdarbinimo sąlygų.

B — *Ginčijamų aktų turinys*

6. 2003 m. vasario 13 d. *Europos Sąjungos Oficialiajame leidinyje* buvo paskelbti aštuoni kvietimai teikti paraiškas Eurojusto laikinojo personalo rezervo sąrašams sudaryti⁷. Paraiškas buvo kviečiama teikti šioms pareigoms užimti: duomenų apsaugos pareigūno, apskaitos pareigūno, Europos teisminio tinklo informacinių technologijų ir informatikos eksperto (interneto svetainės administratoriaus), patarėjo teisės klausimais, bibliotekininko ir (arba) archyvaro, spaudos atstovo ir bendrosios administracijos sekretoriaus. Kiekviename kvietime teikti paraiškas aprašomas siūlomų užimti pareigų pobūdis, nurodoma šioms pareigoms reikaujama kvalifikacija norint dalyvauti konkurse ir nustatomos kandidatų įdarbinimo bei atrankos sąlygos.

3 — Pagal ES 2 straipsnį vienas Sąjungos tikslų yra „puoselėti ir plėtoti Sąjungą kaip laisvės, saugumo ir teisingumo erdvę, kurioje laisvas asmenų judėjimas užtikrinamas kartu taikant atitinkamas išorės sienų kontrolės, prieglobsčio suteikimo, imigracijos ir nusikalstamumo prevencijos bei kovos su juo priemonės“.

4 — Sprendimas, įkuriantis Eurojustą siekiant sustiprinti kovą su sunkiais nusikaltimais (OL L 63, p. 1).

5 — Sprendimo, įkuriančio Eurojustą, 28 straipsnis.

6 — OL C 286, 2002, p. 1.

7 — OL C 34 A, 2003, p. 1–19.

7. Kalbant apie reikalaujamą kvalifikaciją, be kita ko, reikalaujama mokėti tam tikras kalbas. Reikalavimai skiriasi atitinkamai siūlomoms užimti pareigoms. Duomenų apsaugos pareigūno ir patarėjo teisės klausimais pareigoms užimti nustatytas reikalavimas puikiai mokėti prancūzų ir anglų kalbas; kaip privalumas taip pat nurodytas sugebėjimas dirbti kitomis oficialiosiomis Bendrijų kalbomis. Kandidatams į spaudos atstovo pareigas nustatytas reikalavimas sugebėti bendrauti bent jau anglų ir prancūzų kalbomis; šioms pareigoms nustatyta, kad kitų Bendrijų oficialiųjų kalbų mokėjimas būtų privalumas. Bendrosios administracijos sekretoriaus postui užimti reikalaujama labai gerai mokėti anglų ir prancūzų kalbas; be to, patenkinamas kitos Bendrijos oficialiosios kalbos mokėjimas paminėtas kaip privalumas. Informacinių technologijų ir informatikos eksperto postui užimti nustatytas reikalavimas gerai mokėti anglų kalbą, o bent dviejų kitų Bendrijų oficialiųjų kalbų, įskaitant prancūzų, mokėjimas laikytas privalumu. Į apskaitos pareigūno pareigas pretenduojantiems kandidatams nustatytas reikalavimas labai gerai mokėti vieną iš oficialiųjų Bendrijų kalbų ir patenkinamai mokėti kitą Bendrijos kalbą, įskaitant anglų. Konkretūs kalbos mokėjimo reikalavimai nebuvo nustatyti tik kvietime teikti paraiškas bibliotekininko ir (arba) archyvaro pareigoms.

8. Paraiškų pateikimo sąlygos visuose ginčijamuose aktuose išdėstytos vienodai. Pirma, paraiška turi būti užpildyta ne tik ta kalba,

kuria ji buvo paskelbta ir kuria pareiškėjas su ja susipažino, bet taip pat ir anglų kalba. Antra, kai kurie siunčiami dokumentai, būtent motyvacinis laiškas ir *curriculum vitae*, turi būti surašyti tik anglų kalba.

C — Ieškinio dalykas ir pagrindai

9. Šio ieškinio dalykas dvejopas. Savo ieškiniu Ispanijos Karalystė prašo, kad Teisingumo Teismas panaikintų, pirma, kiekviename iš ginčijamų aktų esantį punktą, kuriuo reikalaujama, kad siunčiami dokumentai būtų parengti anglų kalba, ir, antra, visus ginčijamų aktų punktus, kuriuose nustatyti su kalbų mokėjimu susiję reikalavimai. Dėl ieškinio dalyko dėl su kalbomis susijusių reikalavimų ieškovė siekia ginčyti ir atrankos tvarką, ir jos kriterijus.

10. Grįsdama savo ieškinį, ieškovė nurodo tris pagrindus. Pirma, ji teigia, kad ginčijami aktai buvo priimti pažeidžiant Kitų Europos Bendrijų darbuotojų įdarbinimo sąlygas (toliau – Kitų darbuotojų įdarbinimo sąlygos)⁸. Šie aktai prieštarauja Kitų darbuotojų įdarbi-

8 — Priminkime, kad šios sąlygos papildė Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatus ir reglamentuoja laikinojo, pagalbino ir vietos personalo, taip pat Bendrijų priimanų į darbą specialiųjų patarėjų įdarbinimo ir darbo sąlygas.

nimo sąlygų 12 straipsnio 2 dalies e punkto nuostatomis, nes juose atskirais atvejais reikalaujama daugiau nei patenkinamai mokėti kitą kalbą nei kandidato gimtoji kalba, mokėti prancūzų kalbą ir visais atvejais būtina mokėti anglų kalbą. Antra, ji teigia, kad buvo pažeistas Eurojustui⁹ taikomos kalbų vartojimą reglamentuojančios taisyklės, nes pagal juos reikalaujama, kad Eurojustas laikytųsi Bendrijai taikomų kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių, pagal kurias turi būti vartojamos ir gerbiamos visos Europos Bendrijų oficialiosios kalbos¹⁰. Galiausiai Ispanijos Karalystė teigia, kad buvo pažeistas EB 12 straipsnyje įtvirtintas nediskriminavimo dėl pilietybės principas, nes ginčijamuose aktuose nustatytais sąlygomis ir reikalavimais nepagrįstai palankiau vertinami kandidatai, kurių gimtoji kalba yra anglų ar prancūzų.

12. Ieškinio nepriimtinumui pagrįsti galima nurodyti dviejų rūšių aplinkybes. Pirmosios yra bendrojo pobūdžio. Jos grindžiamos tuo, kad ginčijami aktai priimti peržengiant Bendrijos teisės ribas ir kad, be to, juos priėmė nepriklausomas organas, nesantis Europos Sąjungos institucinės struktūros dalimi, kaip nustatyta EB 7 ir ES 5 straipsniuose. Iš to aišku, kad Bendrijos teismas negali nagrinėti ginčijamų aktų teisėtumo klausimo. Antra aplinkybių dalis grindžiama pačių Sutarčių nuostatų tekstu. Nei EB 230 straipsnis, nei ES 35 straipsnis neleidžia pareikšti ieškinio dėl tokių aktų. Šiuo atveju yra tik viena galimybė pareikšti ieškinį, ir tai turi teisę padaryti tik tie nepatenkinti kandidatai, kurių teisės buvo pažeistos, kaip apibrėžta Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatų, kurie pagal Kitų darbuotojų įdarbinimo sąlygų 73 straipsnį pagal analogiją taikomi laikiniešiams darbuotojams, 91 straipsnyje.

II — Ieškinio priimtumas

11. Eurojustas ginčija ieškinio priimtumo klausimą. Šis klausimas yra keblus. Mano nuomone, jis turi būti išnagrinėtas atidžiai.

13. Šių argumentų svarumas neturėtų būti sumenkintas. Jie leistų Teisingumo Teismui priimti paprastą sprendimą. Jam pakaktų padaryti išvadą, kad nėra jokio teisinio pagrindo nagrinėti šį ieškinį. Tačiau priėmus tokį sprendimą atsirastų pakankamai didelių sunkumų, nes jis neatitiktų principų, kuriais Teisingumo Teismas visada vadovavosi formuodamas savo praktiką. Jis atimtų valstybei narei galimybę ginčyti aktą, kuris galėtų pakenkti pagrindiniam Europos Sąjungos teisės principui. Mano nuomone, ypač svarbu, kad Teisingumo Teismas priimtų sprendimus klausimais, turinčiais įtakos pagrindinių Sąjungos teisinių pagrindų apibrėžimui. Šiame ieškinyje iškelti būtent tokie klausimai. Šiuo atžvilgiu, nors į juos ir vertėtų

9 — Pagal sprendimo, įkuriančio Eurojustą, 31 straipsnio 1 dalį „Eurojusto posėdžiams taikomi oficialieji Sąjungos susitarimai dėl kalbų“.

10 — Pagal 1958 m. balandžio 15 d. Tarybos Pirmojo reglamento Nr. 1, nustatančio Europos Ekonominių Bendrijų vartojamas kalbas (OL 17, 1958, p. 385), 1 straipsnį, galiojusį šio ieškinio pareiškimo metu, „Bendrijos institucijų oficialiosios ir darbo kalbos yra anglų, danų, graikų, ispanų, italų, olandų, portugalų, prancūzų, suomių, švedų ir vokiečių“.

atsižvelgti, nė vienas iš nepriimtinumui pagrįsti pateiktų argumentų, man atrodo, neturi lemiamos reikšmės. Priešingai, galima pateikti puikių argumentų priimtinumui pagrįsti.

14. Nėra abejonių, kad priimtumas negali būti grindžiamas EB 230 straipsniu, kaip tvirtina ieškovė. Ginčijami aktai nėra Bendrijos teisės aktai. Jie grindžiami Europos Sąjungos sutarties nuostatomis, leidžiančiomis įkurti Eurojustą, organizuoti jo darbą ir jam veikti. Todėl ieškinio priimtumo klausimas turi būti nagrinėjamas būtent pagal minėtas nuostatas. Vienoje iš nuostatų, reglamentuojančių teismų ir policijos bendradarbiavimą baudžiamosiose bylose, ES 35 straipsnyje, teigiama, kad „Teisingumo Teismo jurisdikcijai priklauso pamatinių sprendimų ir kitų sprendimų teisėtumo peržiūra valstybės narės arba Komisijos iškeltose bylose dėl kompetencijos stokos, esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimo, šios Sutarties arba bet kurios su jos taikymu susijusios teisės normos pažeidimo ar piktnaudžiavimo įgaliojimais“.

15. Šiai formulotei neabejotinai turėjo įtakos EB sutarties nuostatos dėl ieškinių dėl panaikinimo¹¹. Reikia priminti, kad šioje srityje Teisingumo Teismas yra nusprendęs, jog Europos Bendrija „yra teisinė Bendrija,

kurioje nei valstybės narės, nei jos institucijos negali išvengti jų priimtų teisės aktų atitikties pagrindinei konstitucinei chartijai, t. y. Sutarčiai, kontrolės“¹². Teisingumo Teismas taip pat padarė išvadą, kad nors EB 230 straipsnyje minimas tik ribotas ginčytinų teisės aktų skaičius, „pagal Sutarties sistemą leidžiama pareikšti tiesioginį ieškinį dėl visų priemonių, kurių ėmėsi institucijos ir kuriomis siekiama teisinių padarinių“¹³. Tokioje Bendrijoje pagal Sutarties nuostatas veikiančių institucijų veiksmingos teisinės kontrolės principas išreiškia bendrą principą, kad yra būtina laikytis teisės¹⁴.

16. Todėl toks principas turi būti plačiai pripažintas. Pirma, jis negali būti apribotas tik ES 7 straipsnyje minima institucine sistema. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką Bendrijos institucijos, kurioms EB sutartimi suteiktas juridinio asmens statusas, taip pat priklauso jo jurisdikcijai¹⁵. Bet kuris kitas sprendimas prieštarautų principui, kad turi būti galima atlikti veiksmingą kiekvieno Bendrijos žalingo

12 — 1986 m. balandžio 23 d. Sprendimas *Les Verts prieš Parlamentą* (294/83, Rink. p. 1339, 23 punktas).

13 — 12 išnašoje minėto sprendimo *Les Verts prieš Parlamentą* 24 punktas.

14 — Konkrečiai žr. Pirmosios instancijos teismo 1998 m. liepos 17 d. Sprendimą *ITT Promedix prieš Komisiją* (T-111/96, Rink. p. II-2937, 60 punktas) ir 1986 m. gegužės 15 d. Sprendimą *Johnston* (222/84, Rink. p. 1651, 18 punktas).

15 — Konkrečiai žr. 2003 m. liepos 10 d. Sprendimą *Komisija prieš EIB* (C-15/00, Rink. p. I-7281, 75 punktas) ir 1992 m. gruodžio 2 d. Sprendimą *SGEEM ir Etroy prieš EIB* (C-370/89, Rink. p. I-6211, 15 ir 16 punktai). Taip pat įdomu pažymėti, kad Komisija savo Komunikate dėl Europos reguliavimo agentūrų sistemos, mano, jog Europos agentūros privalo laikytis institucinės sistemos, kuriai jos pačios priklauso, principų, ir ypač bendrojo teisėtumo principo (KOM 2002/718, galutinis).

11 — Šiuo klausimu žr. M. Gautier, *L'influence du modèle communautaire sur la coopération en matière de justice et d'affaires intérieures*, Bruylant, Briuselis, 2003, p. 564.

sprendimo, nepaisant to, kas yra tokio sprendimo autorius, teisminę kontrolę¹⁶.

18. Taip yra ir ginčijamų aktų atveju²¹.

17. Antra, manau, kad šiuo metu nėra kliūčių, kurios neleistų Bendrijos teisės sistemos bei iš jos kildinamų garantijų taikyti ir Europos Sąjungai. Remdamasis EB 220 straipsniu, Teisingumo Teismas savo misija laiko užtikrinti teisės laikymąsi pagal Bendrijos, kuri yra teisinė Bendrija, kriterijus¹⁷. Pagal ES 46 straipsnį EB sutarties nuostatos dėl Teisingumo Teismo įgaliojimų ir naudojimosi šiais įgaliojimais taikomos Europos Sąjungos sutarties nuostatomis dėl teismų ir policijos bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose¹⁸. Todėl šioje srityje Teisingumo Teismui tenka pareiga užtikrinti, kad vadovaujantis tais pačiais kriterijais būtų laikomasi teisėtumo. Tai yra loginė Europos Sąjungos, grindžiamos ES 6 straipsnyje minimos teisinės valstybės principu, pasekmė¹⁹. Teisinėje Sąjungoje svarbu, kad Sąjungos institucijų ir organų teisės aktus galėtų tikrinti Sąjungos teismas, jei tik tokiais teisės aktais siekiama sukelti teisinių padarinių trečiosioms šalims²⁰.

19. Tačiau negalima nepaisyti Europos Sąjungos sutartyje nustatytų sąlygų, susijusių su ieškinio dėl panaikinimo pareiškimu. Nors Bendrijoje patvirtinti teisėtumo ir veiksmingos teisminės kontrolės principai taip pat vyrauja teisinėje Sąjungoje, tai nereiškia, kad teisėtumo kontrolės tvarka ir taisyklės yra vienodos. Bendrija ir Sąjunga iš dalies siekia skirtingų tikslų ir joms taikomos skirtingos sąlygos. Jei ieškinys grindžiamas ES 35 straipsniu, turi būti atsižvelgiama į dvi specialias sąlygas.

20. Pirmoji sąlyga yra susijusi su ginčijamų aktų pobūdžiu. ES 35 straipsnyje apsiribojama tik ieškiniais dėl sprendimų ir pamatinių sprendimų, kuriuos Taryba priėmė pagal ES 34 straipsnį. Yra aišku, kad kalbant apie Eurojusto aktus galiojančiuose teisės aktuose nėra aiškiai reglamentuotas jų teisėtumo kontrolės klausimas. Be abejonės, taip yra todėl, kad Eurojustas neturi teisės priimti

16 — Žr. 1998 m. birželio 8 d. Pirmosios instancijos teismo nutartį *Keeling prieš VRDT* (T-148/97, Rink. p. II-2217, 33 punktas).

17 — Galiausiai žr. 2004 m. balandžio 24 d. Sprendimą *Komisija prieš CAS Succhi di Frutta* (C-496/99, R. Rink. p. I-3801, 63 punktas).

18 — 1998 m. gegužės 12 d. Sprendimas *Komisija prieš Tarybą* (C-170/96, Rink. p. I-2763, 15 punktas).

19 — Žr. J. Rideau „L'incertaine montée vers l'Union de droit“, *De la Communauté de droit à l'Union de droit. Continuités et avatars européens*, IGDJ, Paryžius, 2000, p. 1.

20 — Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad 2004 m. spalio 29 d. Romoje valstybių narių atstovų pasirašytos Sutarties dėl Konstitucijos Europai teksto III-365 straipsnyje teigiama, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismas „taip pat prižiūri Sąjungos įstaigų ar organų aktų, galinčių turėti teisinių padarinių trečiosioms šalims, teisėtumą“ (CIG 87/2/04).

21 — Šis aspektas neginčijamas bylose, kuriose Bendrijos teismo buvo paprašyta išnagrinėti panašių aktų teisėtumą pagal EB sutartį: konkrečiai žr. 1996 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Bernardi prieš Parlamentą* (T-146/95, Rink. p. II-769); 2000 m. kovo 30 d. Pirmosios instancijos teismo nutartį *Méndez Pinedo prieš ECB* (T-33/99, Rink. SC. p. I-A-63 ir II-273) ir 1989 m. liepos 12 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Belardinelli ir kt. prieš Teisingumo Teismą* (225/87, Rink. p. 2353, 13 ir 14 punktai).

teisės aktų ar sprendimų²². Šiam organui suteikta teisė vykdyti išskirtinai operatyvinio pobūdžio funkciją. Taigi sprendime, įkuriančiame Eurojustą, yra nustatyta tik atsakomybės tvarka²³ ir specialių ieškinių, susijusių su galimybe susipažinti su asmeninio pobūdžio duomenimis, sistema²⁴. Tačiau tai, kad tokia spraga negali būti kliūtis ieškiniui priimti, aišku iš pirmiau minėto sprendimo *Les Verts prieš Parlamentą*. Lygiai taip pat, kaip Teisingumo Teismas minėtame sprendime pripažino priimtina ieškinį dėl institucijos, kurios teisėkūros funkcija laipsniškai tapo esmine šios institucijos ypatybe²⁵, reikėtų pripažinti priimtina ir Sąjungos organui pareikštą ieškinį, jei šis organas turi teisę leisti teisės aktus, net jei ja naudojamas tik išimtiniais atvejais. Eurojusto aktai nėra aiškiai paminėti ES 35 straipsnyje tik todėl, kad juos priima institucija, kuri buvo įkurta jau parengus minėtos nuostatos pirminę redakciją. Taigi dėl tokio neįtraukimo negalima teigti, kad minėtos institucijos priimtų aktų atžvilgiu taikomas imunitetas.

21. Pagal EB sutarties sistemą Teisingumo Teismas jau yra pripažinęs, kad ieškinį dėl

panaikinimo galima pareikšti dėl visų teisės aktų, kuriais sukeliamos teisinės pasekmės, nepaisant tokių teisės aktų pobūdžio, formos ar jų autorius²⁶. Ši Teisingumo Teismo praktika aiškiai taikoma Sąjungos atžvilgiu. ES 35 straipsnis turi būti aiškinamas kaip suteikiantis tam tikriems ieškovams galimybę siekti visų priemonių, kurių buvo imtasi pagal XVI antraštinę dalį ir kuriomis siekiama sukelti teisinius padarinius trečiosioms šalims, panaikinimo. Mano nuomone, to reikalauja „pati teisėtumo idėja“, kuri turi vyrauti teisinės valstybės principu grindžiamoje Sąjungoje²⁷.

22. Antroji sąlyga susijusi su ieškovo statusu. Pagal ES 35 straipsnį teisę pareikšti ieškinį turi tik valstybės narės ir Komisija. Iš pirmo žvilgsnio ši sąlyga nagrinėjama atveju neturėtų kelti jokių sunkumų. Iš esmės ieškovai, kuriems tokia teisė suteikta ES 35 straipsniu, neprivalo įrodyti savo suinteresuotumo pareikšti ieškinį. Kaip Teisingumo Teismas yra nusprendęs pagal EB sutartį, valstybė narė tam, kad jos ieškiny būtų priimtinas, neprivalo įrodyti, jog jos ginčijamas aktas turėjo jai teisinių padarinių²⁸. Atsižvelgiant į EB ir ES sutartyse esančių nuostatų, reglamentuojančių ieškinių dėl panaikinimo pareikšimą, panašumą, pa-

22 — Šios teisminių teisių gynimo būdus reglamentuojančios taisyklės yra bendros ir kitoms Sąjungos agentūroms: šiuo klausimu žr. J. Molinier tyrimą „Le régime contentieux des Agences de l'Union européenne“, *Les Agences de l'Union européenne. Recherche sur les organismes communautaires décentralisés*, Presses de l'Université des sciences sociales, Tulūza, 2002, p. 113.

23 — Sprendimo, įkuriančio Eurojustą, 24 straipsnis.

24 — Sprendimo, įkuriančio Eurojustą, 19 straipsnis. Šiuo klausimu sprendimo, įkuriančio Eurojustą, preambulėje yra aiškiai nustatyta, kad bendros kontrolės institucijos, atsakingos už Eurojusto veiklos kontrolę, galios įgyvendinamos nepažeidžiant „nacionalinių teismų jurisdikcijos arba susitarimų dėl skundų, kurie jiems gali būti pateikiami“.

25 — Šiame sprendime, minėtame 12 išnašoje, Teisingumo Teismas išaiškino, kad „Europos Parlamentas nėra aiškiai paminėtas tarp institucijų, kurių aktus galima ginčyti, nes pirminė EEB sutarties redakcija Parlamentui buvo suteikti tik konsultacinio pobūdžio ir politinės kontrolės įgaliojimai, o ne įgaliojimai priimti teisės aktus, kuriais siekiama sukelti teisinius padarinius trečiosioms šalims“ (24 punktą).

26 — 1971 m. kovo 31 d. Sprendimas *Komisija prieš Tarybą* (22/70, Rink. p. 263); 1981 m. lapkričio 11 d. Sprendimas *IBM prieš Komisiją* (60/81, Rink. p. 2639, 9 punktas) ir 12 išnašoje minėto sprendimo *Les Verts prieš Parlamentą* 24 punktą.

27 — Kaip analogiją, žr. generalinio advokato F. Mancini išvados 12 išnašoje minėtoje byloje *Les Verts prieš Parlamentą* 7 punktą.

28 — Šiuo klausimu žr. 2001 m. lapkričio 27 d. Sprendimą *Portugalija prieš Komisiją* (C-208/99, Rink. p. I-9183, 23 punktą).

naši teismų praktika turėtų būti taikoma pagal ES 35 straipsnį.

23. Taip pat reikia atsižvelgti į Eurojusto šioje byloje pareikštą prieštaravimą. Jei ieškinys dėl ginčijamų aktų gali būti tinkamai pareikštas remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 ir 91 straipsniais, visos pastangos tam, kad šis ieškinys būtų priimtinas, yra betikslės. Tačiau šiuo prieštaravimu neįvertinamas su tokio pobūdžio ieškiniais susijęs valstybių narių interesas. Yra žinoma, kad tarnybos nuostatais grindžiami ieškiniai yra specialaus pobūdžio, jeigu jie susiję tik su ieškova ir instituciją siejančiu santykiu²⁹. Tačiau iš tokio specialaus santykio kildinamų interesų gynimas negali būti laikomas vieninteliu pagrindu pareikšti ieškinį Teisingumo Teisme. Šiais santykiais nesuinteresuotai valstybei narei turi būti leidžiama, palaikant ieškinį dėl panaikinimo, remtis Sąjungos teisės pažeidimu³⁰.

valstybėms narėms suteikia ypač privilegijuotą padėtį³¹. Taigi būtų pakankamai prieštaringa leisti asmenims pareikšti ieškinius, nesuteikiant valstybėms narėms tokios pat teisės kreiptis į Teisingumo Teismą. Taip pat reikia pažymėti, kad šis ieškinys yra susijęs su esminiu Sąjungos teisės reikalavimu, kurio pirmiausia privalo laikytis valstybės narės. Iš EB 290 straipsnio, į kurį daroma nuoroda ES 41 straipsnyje, aišku, kad Sąjungos institucijos turi naudotis savo kompetencija taip, kad išsaugotų kalbų įvairovę. Kalbų įvairovės paisymas yra vienas pagrindinių valstybių narių nacionaliniams savitumams suteikiamos apsaugos aspektų, kaip yra akivaizdu iš ES 6 straipsnio 3 dalies ir EB 149 straipsnio³². Šiomis aplinkybėmis kandidatams suteikiama galimybė ginti savo konkrečius interesus negali prieštarauti pagrindiniam interesui ginti nuostatą, kuria įtvirtinama kalbų įvairovė Sąjungoje³³. Asmenų interesai neapima valstybių narių interesų; šie interesai pareikšti ieškinį egzistuoja kartu.

25. Todėl manau, kad šį ieškinį reikėtų pripažinti priimtina.

24. Šioje byloje minėtą sprendimo variantą patvirtina du argumentai. Pirmą, reikėtų prisiminti, kad Europos Sąjungos sutartis

31 — Šią padėtį patvirtina ir valstybėms narėms pripažįstamas išimtinis vaidmuo dėl teisės aktų, priamamų pagal Europos Sąjungos sutarties IV antraštinę dalį (ES 34 straipsnio 2 dalis), iniciatyvos ir jų teisę pareikšti ieškinį Teisingumo Teisme, kad būtų užtikrinta aktų, kuriais siekiama sukelti teisinius padarinius trečiosioms šalims, kontrolė (ES 35 straipsnio 6 dalis).

32 — ES 6 straipsnyje teigiama, kad „Sąjunga gerbia savo valstybių narių nacionalinį savitumą“. EB 149 straipsnyje, kuris buvo įtrauktas Maastrichto sutartimi, savo ruožtu įtvirtinama Bendrijos pareiga gerbti valstybių narių kultūrą ir kalbų įvairovę.

33 — Pagal analogiją žr. 1990 m. gegužės 22 d. Sprendimą *Parlamentas prieš Tarybą* (C-70/88, Rink. p. I-2041, 26 punktą).

29 — Dėl specialaus šio santykio pobūdžio ir susijusių teisių gynimo būdų konkrečiai žr. 1975 m. spalio 22 d. Sprendimą *Meyer-Burckhardt prieš Komisiją* (9/75, Rink. p. 1171).

30 — Pagal analogiją žr. 1985 m. kovo 20 d. Sprendimą *Italija prieš Komisiją* (41/83, Rink. p. 873, 30 punktą).

III — Ieškinio teisinių pagrindų įvertinimas

26. Ieškovė remiasi teisės normomis, kurių tinkamumą dėl šios bylos išsprendimo ginčija Eurojustas. Prieš aptariant ginčijamų aktų teisėtumo klausimą, reikėtų išspręsti preliminarų klausimą dėl galimybės taikyti minėtas nuostatas.

darbuotojus siekiama užtikrinti, kad institucijoje dirbtų geriausių sugebėjimų, darbingiausi ir sąžiningiausi asmenys, pasamdyti iš Europos Bendrijoms priklausančių valstybių narių piliečių ir laikantis kuo platesnės geografijos principo“. Jame taip pat nustatyta, kad „laikinasis darbuotojas gali būti pasamdytas tik tada, jei <...> jis pateikia įrodymų, kad labai gerai moka vieną iš Bendrijų oficialiųjų kalbų ir patenkinamai moka kitą Bendrijų oficialiąją kalbą tiek, kiek to reikia jo pareigoms atlikti“.

A — Taikytinos teisės nustatymas

27. Šioje byloje ieškovė remiasi dviem nuostatomis: dėl Kitų darbuotojų įdarbinimo sąlygų ir Europos Bendrijos kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių, taip pat bendruoju Bendrijos teisės principu — EB 12 straipsnyje įtvirtintu nediskriminavimo principu.

28. Dėl Kitų darbuotojų įdarbinimo sąlygų nekyla jokių abejonių. Be to, tai nėra ginčijama. Pagal sprendimo, įkuriančio Eurojustą, 30 straipsnio 1 dalį „Eurojusto personalui galioja Europos Bendrijų pareigūnams ir kitiems tarnautojams taikomos taisyklės ir nuostatai, visų pirma dėl jų samdymo ir statuso“. Iš to matyti, kad Eurojusto laikinųjų darbuotojų samdymui taikomos Kitų darbuotojų įdarbinimo sąlygų 12 straipsnyje nustatytos įdarbinimo sąlygos. Pagal šią nuostatą „samdant laikinuosius

29. Tačiau Bendrijos kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių taikymas yra prieštaringas dalykas. Prieštaraudamas šių taisyklių taikymui, Eurojustas pateikia du argumentus, grindžiamus tuo pačiu motyvu: tariamais sprendimo, įkuriančio Eurojustą, 31 straipsnio versijų skirtingomis kalbomis skirtumais. Pirma, kadangi šios nuostatos redakcijose visomis kalbomis, išskyrus redakciją ispanų kalba, kalbama apie „oficialiuosius Sąjungos susitarimus dėl kalbų“, o ne apie „Bendrijos institucijų susitarimus dėl kalbų“, reikia daryti išvadą, kad Reglamentas Nr. 1 šiam organui netaikytinas. Vadovaujantis šiuo teiginiu, Sąjungos kalbų vartojimą reglamentuojančios taisyklės skiriasi nuo Bendrijos institucijų kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių, ir todėl reikia tikėtis, kad Sąjungos institucijos priims specialias nuostatas šiuo klausimu. Antra, net jei daroma prielaida, kad Bendrijos kalbų vartojimą reglamentuojančios taisyklės taikytinos, Eurojustas neigia, jog jos taikytinos tam tikrai jo veiklos daliai. Tai, kad sprendimo, įkuriančio Eurojustą, 31 straipsnio redakcijose visomis

kalbomis, išskyrus redakciją ispanų kalba, aiškiai nustatyta, kad šios taisyklės taikomos Eurojusto „posėdžiams“ ar „procedūroms“, Eurojusto nuomone, reikia, jog vidinis bendravimas nepatenka į tokių taisyklių taikymo sritį.

30. Nė vienas iš šių dviejų argumentų nėra pagrįstas. Pirma, Reglamento Nr. 1 taikymą akivaizdžiai įrodo daug nuorodų į jį įvairiuose dokumentuose. Sąjungos kalbų vartojimą reglamentuojančios taisyklės trečiajame ramstyje nustatytos ES 41 straipsnyje. Jame aiškiai pasakyta, kad EB 290 straipsnis taikomas Sąjungos nuostatoms, susijusioms su policijos ir teismų bendradarbiavimu baudžiamosiose bylose. Šis straipsnis nurodo Tarybos reglamentu nustatyti Bendrijos institucijų kalbų vartojimą reglamentuojančias taisykles, kurios priimtose Reglamento Nr. 1 forma³⁴. Taip pat verta pabrėžti, kad šio reglamento redakcijoje su vėliausiais pakeitimais aiškiai minimos „Sąjungos institucijų“ kalbos. Pagal sprendimo, įkuriančio Eurojustą, 31 straipsnį būtent šias taisykles nuspręsta taikyti ir Eurojustui, kaip organui, veikiančiam pagal Europos Sąjungos sutartį.

31. Antra, šių taisyklių netaikymas daliai Eurojusto veiklos taip pat nėra pateisintas. Šis netaikymas, grindžiamas operatyvinių ir

išskirtinai administracinio pobūdžio funkcijų atskyrimu, neturi jokio teisinio pagrindo. Nėra jokių įrodymų, jog sąvoka „darbo kalbos“, vartojama Reglamente Nr. 1, netaikoma administracinio pobūdžio funkcijoms. Priešingai, yra visos priežastys manyti, kad ši sąvoka be išimties apima institucijų išorės bendravimą ir vidaus darbą. Be to, Teisingumo Teismas vartojo šią sąvoką būtent minėta prasme³⁵. Į kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių taikymo sritį patenka visa Sąjungos institucijų ir organų veikla, nepaisant to, ar ji susijusi su išoriniu bendravimu, ar su vidiniu bendravimu. Vis dėlto tai nereiškia, kad bet koks skirtumas tarp išorės ir vidaus ryšių yra atmestinas. Tačiau tokį skirtumą galima laikyti svarbiu tik kalbant apie kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių taikymo tvarką³⁶.

32. Telieka išnagrinėti klausimą, susijusį su nediskriminavimo dėl pilietybės principo taikymu. Eurojustas jį ginčija, teigdamas, kad jis netaikomas už Bendrijos ribų, nes kyla iš EB 12 straipsnio. Man toks prieštaravimas neatrodo tinkamai pagrįstas. Neginčijama, kad EB 12 straipsnyje įtvirtintas bendrasis Bendrijos teisės principas³⁷, kaip

34 — Reikia pažymėti, kad remiantis ES 28 straipsniu tas pats taikoma Europos Sąjungos sutarties V antraštinės dalies atveju, kai kalbama apie bendrąsias nuostatas, reglamentuojančias užsienio ir saugumo politiką.

35 — Žr. 1981 m. gruodžio 3 d. Sprendimą *Bakke-d'Aloja prieš Tarybą* (280/80, Rink. p. 2887, 13 punktas).

36 — Žr. šios išvados 46 punktą.

37 — 2000 m. spalio 3 d. Sprendimas *Ferlini* (C-411/98, Rink. p. I-8081, 39 punktas).

„konkreči bendrojo lygybės principo išraiška“³⁸. Tai yra Bendrijos teisinės sistemos „pagrindiniai principai“³⁹. Taigi jie sudaro pagrindinės Bendrijos *acquis* dalį⁴⁰. Pagal 2 straipsnį Sąjunga kelia sau tikslą „visokeriopaipai puoselėti *acquis communautaire* ir ją toliau plėtoti“. Be to, kategorija, kuriai šie principai priklauso, nėra visiškai nežinoma pagal Europos Sąjungos sutartį, nes pagal jos 6 straipsnį „Sąjunga gerbia pagrindines teises <...>, kurios kyla <...> kaip bendri Bendrijos teisės principai“⁴¹. Todėl, mano nuomone, galima daryti išvadą, kad pagrindinis nediskriminavimo principas ir jo konkreči išraiška – nediskriminavimo dėl pilietybės principas – lygiai taip pat sėkmingai taikytini Europos Sąjungos sutarties taikymo srityje. Atitinkamai jie turi būti laikomi principais, kurie įgyvendinami toje pačioje srityje veikiančių institucijų ir organų atžvilgiu⁴².

33. Ši išvada, pagrįsta *acquis communautaire* apsauga, taip pat patvirtina susirūpinimą nuoseklumu⁴³. Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvės sukūrimo pagrindas glūdi ir Europos Sąjungos sutarties, ir EB sutarties nuostatose. Labai svarbu, kad visiems veiksmams, kurių Sąjungos institucijos ėmėsi šioje srityje, nepaisant jų pagrindo, būtų taikomi tie patys standartai. Dėl to ES 3 straipsnyje aiškiai nurodyta, kad „Sąjunga naudojasi viena bendra institucine struktūra, užtikrinančia veiklos, atliekamos siekiant jos tikslų ir kartu paisant *acquis communautaire* bei ją papildant, nuoseklumą ir tęstinumą“.

34. Galiausiai norėčiau pridurti paskutinę pastabą dėl taikytinos teisės. Mano nuomone, klausimas dėl kalbinių reikalavimų patenka ne tik į reglamentų ar konkrečių Sutarties nuostatų taikymo sritį. Šis klausimas turi būti siejamas su teisėmis, su principu ir su tikslu, kurie yra svarbiausi Europos Sąjungai⁴⁴. Šiuo klausimu svarbu prisiminti, kad pagarba kalbų įvairovei ir jos skatinimas jokių būdu nėra nesuderinami su bendrosios rinkos tikslu. Priešingai, laisvu asmenų judėjimu grindžiamos Bendrijos perspektyvoje „asmenų kalbinių teisių ir

38 — 2002 m. kovo 19 d. Sprendimas *Komisija prieš Italiją* (C-224/00, Rink. p. I-2965, 14 punktas).

39 — Dėl nediskriminavimo dėl pilietybės principo, kaip Bendrijos „pagrindinės taisyklės“, žr. 2004 m. rugsėjo 16 d. Sprendimą *Komisija prieš Austriją* (C-465/01, Rink. p. I-8291, 25 punktas). Dėl vienodo požiūrio principo, kaip Bendrijos teisės „pagrindinio principo“, žr. 2002 m. sausio 15 d. Sprendimą *Gottardo* (C-55/00, Rink. p. I-413, 34 punktas).

40 — Jie yra „pagrindinės Bendrijos teisinės sistemos nuostatos“, kurias Teisingumo Teismas privalo ginti (šiuo klausimu žr. 1991 m. gruodžio 14 d. Nuomonės 1/9, Rink. p. I-6079, 41 punktą). Taip pat žr. P. Pescatore „Aspects judiciaires de l'acquis communautaire“, *Revue trimestrielle de droit européen*, 1981, p. 617.

41 — Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad Europos Sąjungos Pagrindinių teisių chartijos 21 straipsnyje nediskriminavimo taisyklė įtvirtinama kaip pagrindinė teisė, kuria galima remtis Sąjungos institucijų atžvilgiu (OL C 364, 2000, p. 1).

42 — Pagal analogiją žr. sprendimus, priimtus teisės susipažinti su Sąjungos institucijų turimais dokumentais klausimu: 1995 m. spalio 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Carvel ir Guardian Newspapers prieš Tarybą* (T-194/94, Rink. p. II-2765) ir 2001 m. gruodžio 6 d. Sprendimą *Taryba prieš Irlantą* (C-353/99 P, Rink. p. I-9565).

43 — Šiuo klausimu žr. C. Timmermans, „The Constitutionalization of the European Union“, *Yearbook of European Law*, 2002, vol. 21, p. 1.

44 — Šiuo klausimu žr. N. Nic Shuibhne, „Commentaire de l'arrêt Kik/OHMI (C-361/01 P)“, *Common Market Law Review*, 2004, p. 1093.

privilegijų apsauga yra ypač svarbi⁴⁵. Yra pripažinta, kad Sąjungos piliečio teisė naudoti savo gimtąją kalbą skirta palengvinti jo teisės laisvai judėti ir integruotis į priimančiosios valstybės visuomenę įgyvendinimą⁴⁶. Šiomis sąlygomis Teisingumo Teismas smerkia visas netiesioginės diskriminacijos, grindžiamos kalbų mokėjimu, formas⁴⁷.

35. Sąjungoje, sukurtoje būti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve, kurioje siekiama sukurti visuomenę, kurioje vyrauja pliuralizmas⁴⁸, pagarba kalbų įvairovei yra ypač svarbi. Tai yra pagarbos, kurią Sąjunga pagal ES 6 straipsnio 3 dalį privalo rodyti valstybių narių nacionaliniams savitumams, rezultatas. Pagarbos kalbų įvairovei principas taip pat aiškiai patvirtintas Europos Sąjungos Pagrindinių teisių chartijoje⁴⁹ ir Sutartyje dėl Konstitucijos Europai⁵⁰. Šis principas yra konkreti Europos Sąjungai būdingo pliuralizmo išraiška.

45 — 1985 m. liepos 11 d. Sprendimas *Mutsch* (137/84, Rink. p. 2681, 11 punktas) ir 1998 m. lapkričio 24 d. Sprendimas *Bickel ir Franz* (C-274/96, Rink. p. I-7637, 13 punktas).

46 — 45 išnašoje minėtų sprendimų *Mutsch* 16 punktas ir *Bickel ir Franz* 16 punktas.

47 — 1989 m. lapkričio 28 d. Sprendimas *Groener* (C-379/87, Rink. p. 3967, 19 ir 23 punktai).

48 — Pagal 20 išnašoje minėtos Konstitucijos Europai 2 straipsnį tai yra viena pagrindinių Sąjungos vertybių.

49 — Chartijos 22 straipsnyje teigiama, kad „Sąjunga gerbia kultūrų, religijų ir kalbų įvairovę“.

50 — 3 straipsnio 3 dalyje teigiama, kad Sąjunga „gerbia <...> savo kultūros ir kalbų įvairovę bei užtikrina, kad Europos kultūros paveldas būtų saugomas ir turtinamas“.

36. „Mano tėvynė yra portugalų kalba“. Ši įžymi F. Pessoa frazė⁵¹, kurią pakartojo daugelis literatūros kūrėjų, pavyzdžiui, A. Kamiu⁵², aiškiai išreiškia ryšį, kuris gali būti tarp kalbos ir nacionalinės priklausomybės. Kalba – tai ne tik funkcinė socialinio bendravimo priemonė. Tai esminė asmens identiteto ypatybė ir kartu pagrindinė nacionalinio identiteto sudėtinė dalis⁵³.

37. Mano nuomone, Sąjungos institucijų kalbų vartojimą reglamentuojančios taisyklės neturi būti atskirtos nuo minėto konteksto ar minėto principo. Šios taisyklės užtikrina, kad asmenų, galinčių tiesiogiai kreiptis į Sąjungos institucijas, kalbinės teisės yra pripažintos. Tai kyla iš ypatingo Sąjungos ir jos piliečių tarpusavio santykio pobūdžio. Todėl jos turi būti laikomos tiesiogine Europos Sąjungai būdingos kalbų įvairovės išraiška. Taigi jos yra pagrindinė Europos Sąjungos institucinė norma.

38. Be abejo, iš to negalima daryti išvados, kad Sąjungoje galioja absoliutus kalbų lygybės principas. Kaip yra aišku iš pirmiau

51 — „A minha pátria é a língua portuguesa“ (B. Soares, F. Pessoa „heteronimas“, *Livro do Desassossego*, Lisabona, 1931–1932).

52 — Primenam, jog A. Kamiu yra sakęs: „Oui, j'ai une patrie, c'est la langue française“ („Taip, mano tėvynė – prancūzų kalba“).

53 — Tai paaiškina, kodėl Bendrija nusprendė turėti vieną valiutą, tačiau neįsivaizduojama, kad Sąjunga galėtų turėti bendrą kalbą (šiuo klausimu žr. B. De Witte, „Language Law of the European Union: Protecting or Eroding Linguistic Diversity?“, *Culture and the European Union*, Oxford University Press, Oksfordas, 2004).

minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Kik prieš VRDT*, Sutarties nuostatos dėl kalbų vartojimo Europos Sąjungoje „negali būti laikomos patvirtinančiomis bendrą Bendrijos teisės principą, suteikiantį kiekvienam piliečiui teisę reikalauti, kad viskas, kas gali paveikti jo interesus, *visomis aplinkybėmis* būtų parengta jo gimtąja kalba“⁵⁴. Iš tikrųjų yra aplinkybių, kuriomis minėta teisė negali būti taikoma. Tačiau šios aplinkybės turi būti ribojamos ir kiekvienu atveju pateisinamos. Bet kuriuo atveju Sąjungos institucijos ir organai privalo gerbti kalbų įvairovės principą.

B — Taikymas šioje byloje

39. Šioje byloje reikia įvertinti ne tik Sąjungos organo įdarbinimo ir laikinųjų darbuotojų atrankos sąlygų atitiktį Sąjungos teisei. Kalbiniai reikalavimai, kaip antai nagrinėjami šioje byloje, gali būti nustatomi dėl organo vidaus veiklai pasirinktų kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių ar atsižvelgiant į užimtinų pareigų pobūdį. Manau, kad atliekant analizę reikia aiškiai atskirti šias dvi pateisinimų rūšis. Atitinkamai pirmiausia reikia išnagrinėti teisės normas, reglamentuojančias kalbų vartojimą Sąjungos institucijose ir organuose.

1) Sąjungos institucijų ir organų kalbų vartojimą reglamentuojančios taisyklės

40. Pirmiau pateikti svarstymai dėl taikytinos teisės aiškiai rodo, kad pagarbos Sąjungos kalbų įvairovei principas, kaip pagrindinis reikalavimas, yra taikomas visoms Sąjungos institucijoms ir organams. Tačiau šis reikalavimas negali būti laikomas absoliučiu. Būtina pripažinti apribojimus praktikoje, kad šio principo laikymasis būtų suderintas su institucinio ir administracinio gyvenimo imperatyvais. Tačiau tokiems apribojimams turi būti nustatytos ribos ir jie turi būti pateisinami. Bet kuriuo atveju jie negali pakenkti principo, reikalaujančio, kad institucijos gerbtų ir vartotų visas oficialiąsias Sąjungos kalbas, esmei.

41. Vertinant šio principo apribojimų pagrįstumą, būtina atsižvelgti į jų taikymo kontekstą. Tikslus tokio principo taikymo srities nustatymas priklauso nuo atitinkamos institucijos ar organo, konkrečios situacijos aplinkybių ir interesų, dėl kurių kilo prieštaravimų, į kuriuos bet kurioje tokioje situacijoje reikia atsižvelgti.

42. Šiuo atžvilgiu manau, kad galima išskirti tris skirtingas situacijas.

⁵⁴ — 2 išnašoje minėto sprendimo *Kik prieš VRDT* 82 punktą (pasviruoju šriftu pažymėta mano).

43. Aišku, kad aukščiausio lygio apsauga pagarbos kalbų įvairovei principui turi būti teikiama būtent bendravimo tarp institucijų ir piliečių srityje. Tokiu atveju šis principas yra susijęs su pagrindiniu demokratiniu principu, kurio laikymąsi siekia užtikrinti Teisingumo Teismas⁵⁵. Šis principas ypač reikalauja, kad Sąjungos teisės subjektai, ar tai būtų valstybės narės, ar Europos piliečiai, turėtų galimybę laisvai susipažinti su Sąjungos teisiniais dokumentais ir kreiptis į tokius dokumentus rengiančias institucijas. Tik tokia galimybė gali Sąjungos piliečiams leisti veiksmingai ir lygiomis teisėmis dalyvauti demokratiniam Sąjungos gyvenime⁵⁶. Iš to matyti, kad siekiant pasinaudoti dalyvavimo teisėmis, siejamomis su Europos Sąjungos pilietybe, pagarba kalbų įvairovei neturi susidurti su techniniais sunkumais, kuriuos efektyviai veikianti institucija gali ir privalo pašalinti.

44. Šios teisės taip pat būdingos piliečių ir administracijos tarpusavio santykiams. Administracinėse procedūrose ypač svarbu, kad suinteresuotieji asmenys, ar tai būtų valstybės narės, ar piliečiai, turėtų galimybę suprasti instituciją ar organą, su kuriais jie palaiko ryšius. Todėl pagal Reglamento Nr. 1 3 straipsnį galioja principas, kad bendravimo kalba turi būti suinteresuotojo asmens kalba⁵⁷. Tačiau yra žinoma, kad

suinteresuotųjų asmenų kalbinėms teisėms šioje srityje taikomi tam tikri apribojimai, grindžiami administraciniais reikalavimais. Be to, kitos nei suinteresuotųjų asmenų kalba, vartojimas tam tikrais atvejais gali būti leidžiamas, jei yra aišku, kad šie asmenys galėjo tinkamai susipažinti su atitinkamos institucijos pozicija⁵⁸. Šiuo atžvilgiu reikia atsižvelgti į tai, kad bylos šalys laikytinos ne vien valstybės narės jurisdikcijai priklausančiais asmenimis Reglamento Nr. 12 straipsnio prasme, bet kvalifikuotais ir suinteresuotaisiais asmenimis, besinaudojančiais pažintinio ir materialinio pobūdžio šaltiniais, suteikiančiais jiems galimybę būti tinkamai informuotiems⁵⁹.

45. Šiomis aplinkybėmis Taryba pagal EB 290 straipsnį gali skirtingai vertinti oficialiąsias kalbas. Tačiau, pirma, Tarybos pasirinkimas turi būti tinkamas ir proporcingas, atsižvelgiant į kalbų įvairovės principą⁶⁰. Antra, dėl šio pasirinkimo negali atsirasti nepateisinama Europos piliečių diskriminacija.

46. Šiuos du atvejus reikia skirti nuo Sąjungos institucijų ir organų vidaus tvarkos

55 — 1980 m. spalio 29 d. Sprendimas *Roquette Frères prieš Tarybą* (138/79, Rink. p. 3333, 33 punktas).

56 — Šiuo klausimu EB 21 straipsnio 3 dalis numato, kad „Kiekvienas Sąjungos pilietis gali rašyti šiame straipsnyje ar 7 straipsnyje nurodytoms institucijoms ar įstaigoms viena iš 314 straipsnyje minimų kalbų ir gauti atsakymą ta pačia kalba“.

57 — 1992 m. vasario 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *BASF ir kt. prieš Komisiją* (T-79/89, T-84/89–T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 ir T-104/89, Rink. p. II-315, 54 ir 55 punktai) ir 1998 m. vasario 10 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Vokietija prieš Komisiją* (C-263/95, Rink. p. I-441, 27 punktą).

58 — Konkrečiai žr. 1994 m. liepos 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Parker Pen prieš Komisiją* (T-77/92, Rink. p. II-549, 73–75 punktai) ir 2001 m. vasario 7 d. Sprendimą *Bonatti Brighina prieš Komisiją* (T-118/99, Rink. VT p. I-A-25 ir II-97, 16–19 punktai), taip pat 2 išnašoje minėto sprendimo *Kik prieš VRDT* 92–94 punktus.

59 — 2 išnašoje minėto sprendimo *Kik prieš VRDT* 88 ir 89 punktai.

60 — 2 išnašoje minėto sprendimo *Kik prieš VRDT* 94 punktas.

taisyklių. Išorės ryšiuose kalbų įvairovė yra pagrindinė taisyklė, nes būtina gerbti asmenų, galinčių kreiptis į Sąjungos institucijas ir organus, kalbines teises. Sutartis ir teismų praktika leidžia numanyti, kad pasirinkti bendravimo kalbą turi valstybė narė ar asmuo, turintis ryšių su institucijomis. Tačiau Sąjungos institucijų vidaus tvarkos taisyklių atveju bendravimo kalbos institucijos viduje pasirinkimo teisė priklauso šioms institucijoms, turinčioms teisę reikalauti, kad jų darbuotojai vadovautųsi tokiu pasirinkimu. Taigi iš Reglamento Nr. 16 straipsnio darytina išvada, kad „institucijos gali savo darbo tvarkos taisyklėse nustatyti, kokią kalbą vartoti konkrečiais atvejais“.

47. Minėtomis aplinkybėmis taikomi du vienas kitam prieštaraujantys reikalavimai. Viena, ribotą darbo kalbų skaičiaus pasirinkimą lemia paprasčiausios administracinio efektyvumo priežastys⁶¹. Aišku, kad institucijos ar organo, kuriam suteikta techninio pobūdžio ir specializuota kompetencija, atveju visaapimančio kalbų pliuralizmo sistema praktikoje yra neveiksminga ir ekonomiškai nepakeliamą. Tačiau, kita vertus, vidaus kalbų vartojimą reglamentuojančios taisyklės negali būti visiškai atskirtos nuo institucijų išorinį bendravimą reglamentuojančių tai-

syklių. Sąjungos institucijų ir organų veikla ir sudėtis visada turi atspindėti siekį išsaugoti Sąjungos geografinę ir kalbinę pusiausvyrą ir nediskriminavimo principo laikymąsi⁶². Tai taip pat yra esminė priežastis, dėl kurios institucijos turi pareigą įdarbinti kuo įvairesnių valstybių narių piliečių.

48. Kalbant apie vidaus kalbų taisyklių nustatymą, Sąjungos institucijoms ir organams būtina suteikti tam tikrą funkcinį savarankiškumą. Toks savarankiškumas būtinas tam, kad būtų užtikrintas jų tinkamas veikimas⁶³. Teisingumo Teismo manymu, tai yra „visoms institucinėms sistemoms būdingo principo“ išraiška⁶⁴. Tačiau toks savarankiškumas turi būti griežtai apribotas. Juo gali būti naudojamosi tik Sutarties nustatytose ribose⁶⁵. Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad pagrindinę pareigą *nustatyti* Sąjungos institucijų kalbų vartojimą regla-

61 — Šiuo klausimu žr. generalinio advokato F. Jacobs išvados 2 išnašoje paminėtoje byloje *Kik prieš VRDT* 63 punktą ir generalinio advokato W. Van Gerven išvados byloje, kurioje buvo priimtas 1994 m. birželio 15 d. Sprendimas *Komisija prieš BASF ir kt.* (C-137-92 P; Rink. p. I-2555), 43 punktą.

62 — Pagal analogiją žr. 1964 m. kovo 4 d. Sprendimą *Lassalle prieš Parlamentą* (15/63, Rink. p. 57), kuriame Teisingumo Teismas konkrečiai kalba apie „siekį išsaugoti geografinę pusiausvyrą, kurio reikalauja Bendrijos dvasia“ (Rink. p. 73).

63 — Konkrečiai žr. 1981 m. rugsėjo 15 d. Sprendimą *Lord Bruce of Donington* (208/80, Rink. p. 2205, 17 punktas).

64 — 1986 m. rugsėjo 23 d. Sprendimas *AKZO Chemie prieš Komisiją* (5/85, Rink. p. 2585, 37 punktas).

65 — Pagal analogiją žr. 1991 m. lapkričio 28 d. Sprendimą *Luksemburgas prieš Parlamentą* (C-213/88 ir C-39/89, Rink. p. I-5643, 34 punktas).

mentuojančias taisykles Sutartis patiki Tarybai⁶⁶. Šis įpareigojimas palieka didelę diskreciją su sąlyga, kad nebus pakenkta kalbų įvairovės principo esmei. Tačiau *įgyvendindamos* šias taisykles Sąjungos institucijos ir organai naudojasi tik ribota diskrecija. Joms leidžiama ja naudotis tik tais tikslais, kurie susiję su jų vidaus veiklos poreikių tenkinimu.

klausimu visi, turintys būtinų įgūdžių, leidžiančių jiems atlikti siūlomas užimti pareigas, turi turėti galimybę vienodomis sąlygomis kreiptis ir dalyvauti įdarbinimo procedūrose⁶⁷.

49. Šiomis sąlygomis vienos ar daugiau Sąjungos kalbų pasirinkimas organo viduje gali būti leidžiamas tik tada, jeigu jis grindžiamas objektyviais sumetimais, susijusiais su atitinkamo organo veiklos poreikiais, ir jeigu jis nelemia nepateisinamų požiūrio į Sąjungos piliečius skirtumų. Svarbu užtikrinti, pirma, kad pasirinkta tvarka atitiktų specialius atitinkamo organo poreikius, pavyzdžiui, atsižvelgiant į jo įkūrimo istoriją, būstinės vietą, vidinio bendravimo poreikius ir funkcijų, kurias toks organas turi atlikti, pobūdį. Antra, būtina patikrinti, ar padarytas pasirinkimas nekelia pavojaus lygioms Sąjungos piliečių galimybėms gauti Sąjungos institucijų ir organų siūlomus darbus. Šiuo

50. Bet kuriuo atveju vidaus kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių nepakanka pateisinti tik „dalykų pobūdžiu“ („la naturaleza de los hechos“), kaip Eurojustas manė esant tinkama tai padaryti Teisingumo Teisme.

2) Priėmimo į darbą sąlygų teisėtumas

51. Ginčijamuose aktuose Eurojustas nustato kalbų reikalavimus, neatitinkančius tų, kurie kyla iš Kitų darbuotojų įdarbinimo sąlygų 12 straipsnio 2 dalies. Jų taikymo sritis skirtinga, lygiai kaip ir reikalaujamų žinių lygis. Ispanijos Karalystė tvirtina, kad šis skirtumas pats savaime yra Kitų darbuotojų įdarbinimo sąlygų pažeidimas.

66 — Šiuo klausimu pažymėtina, kad Nicos sutartyje, iš dalies pakeičiančioje Protokolą dėl Teisingumo Teismo statuto, Taryba raginama priimti kalbų vartojimą Teisingumo Teisme ir Pirmosios instancijos teisme reglamentuojančias taisykles Teisingumo Teismo statute, o ne Procedūros reglamentuose (Statuto 64 straipsnis). Iš to matyti, kad jos turėtų įgyti pirminės teisės statusą, ir kiekvieną jų pakeitimą turėtų vieninai pagal EB 245 straipsnio procedūrą tvirtinti Taryba. Šis pakeitimas patvirtina svarbą, kurią Sutartis suteikia nuostatomis dėl kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių, ir ypatingą Tarybos atsakomybę šiuo klausimu.

67 — Tai taip pat patvirtina kartu skaitomi Europos Sąjungos Pagrindinių teisių chartijos 15 ir 21 straipsniai, kuriais, pirma, ginama kiekvieno Sąjungos piliečio teisė turėti galimybę įsidarbinti ir dalyvauti Sąjungoje rengiamose įdarbinimo procedūrose, ir, antra, nepatirti diskriminacijos, ypač dėl kalbos.

52. Taip suformuluotas tvirtinimas man neatrodo tinkamai pagrįstas. Bendrijos teismų praktika nekludo jokiai Sąjungos institucijai ar organui nustatyti profesinių reikalavimų, ypač susijusių su kalbų mokėjimu, griežtesnių už tuos, kurie atitinka Kitų darbuotojų įdarbinimo sąlygose nustatytas būtiniausias sąlygas⁶⁸. Tačiau tokie papildomi reikalavimai turi būti pateisinami⁶⁹. Kitais žodžiais tariant, jais turi būti siekiama teisėto tikslo ir jie turi būti proporcingi tam tikslui.

53. Teisingumo Teisme Eurojustas pateikė dviejų rūšių pateisinimus.

a) Pateisinimas, grindžiamas darbo kalba

54. Eurojusto manymu, reikalaujami įgūdžiai yra būtini tam, kad įdarbinti kandidatai galėtų bendrauti tarpusavyje pačioje organizacijoje. Jie pateisinami poreikiu gerai mokėti Eurojusto darbo kalbas.

55. Mano nuomone, neabejotina, kad gali reikėti pasirinkti vidinio bendravimo kalbą,

idant būtų užtikrintas tinkamas Sąjungos institucijų ir organų veikimas⁷⁰. Šis pasirinkimas atrodo teisėtas ypač tuomet, kai nagrinėjamas organas yra specializuota struktūra, turinti ribotus išteklius. Tačiau, kad toks teisėtas tikslas būtų pasiektas, reikalavimas mokėti *abi konkrečias* Sąjungos kalbas visoms nagrinėjamos pareigoms, išskyrus apskaitos pareigūno ir bibliotekininko ir (ar) archyvaro, neatrodo tinkamas. Siekiant užtikrinti tinkamą bendravimą organizacijoje, turėtų pakakti mokėti vieną bendrą kalbą. Jei visi Eurojusto darbuotojai mokės tokią kalbą, aišku, kad reikalavimo mokėti antrą darbo kalbą negali pateisinti vidinio bendravimo priežastys.

56. Turėčiau paaiškinti, kad vis dėlto tai nereiškia, jog organas negali pasirinkti daugiau nei vienos darbo kalbos. Tačiau toks pasirinkimas turi būti aiškiai nustatytas ir pateisinamas konkrečiais tokiam organui būdingos veiklos poreikiais, ypač atsižvelgiant į įdarbinamo personalo įvairovę. Kelių kalbų vartojimas institucijos tarnybose gali pateisinti reikalavimą mokėti vieną iš tų darbo kalbų. Tačiau tokiu atveju pakaktų reikalavimo mokėti *kurią nors vieną* iš šių kalbų. Bet kuriuo atveju reikalavimo mokėti *kelias* skirtingas kalbas negali pateisinti vidinio bendravimo poreikiai, jis tik gali rodyti norą suteikti privilegijuotą statusą tam tikroms Sąjungos kalboms. Tačiau reikia

68 — Žr. 1989 m. liepos 13 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Cendoya prieš Komisiją* (108/88, Rink. p. 2711, 24 punktas) ir 2003 m. rugsėjo 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Pappas prieš Regionų komitetą* (T-73/01, Rink. VI p. I-A-207 ir II-1011, 85 punktas).

69 — Šiuo klausimu žr. 62 išnašoje minėtą sprendimą *Lassalle prieš Parlamentą*, Rink. p. 74.

70 — Žr. šios išvados 47 punktą.

turėti omenyje, kad pagal EB 290 straipsnį teisė skirtingai vertinti Sąjungos oficialiąsias kalbas suteikta tik Tarybai, kuri privalo naudotis šia teise, tinkamai atsižvelgdama į kalbų įvairovės principą.

justo darbo taisyklės išsamiau nepaaiškina šio klausimo. Kadangi Eurojustas aiškiai nenustatė kelių darbo kalbų pasirinkimo ir to nepateisino, šiuo atveju pateiktas pateisinimas taip pat turi būti atmestas.

57. Šioje byloje kvietimų teikti paraiškas punktuose nustatytas reikalavimas mokėti dvi konkrečias Sąjungos kalbas duomenų apsaugos pareigūno, patarėjo teisės klausimais, bendrosios administracijos sekretoriaus, informacinių technologijų ir informatikos eksperto bei spaudos atstovo pareigoms yra aiškiai neproporcingas. Jų negalima pateisinti vieninteliu siekiu užtikrinti vidinį bendravimą organizacijoje.

59. Dabar reikia išnagrinėti kitą Eurojusto pateiktą pateisinimą, kuriuo siekiama apginti ginčijamų aktų teisėtumą.

b) Pateisinimas, grindžiamas pareigų pobūdžiu

58. Kalbant apie reikalavimą patenkinamai mokėti anglų kalbą norint užimti apskaitos pareigūno pareigas, tai galėtų būti leistina, jei anglų, kaip darbo kalbos, pasirinkimas būtų aiškiai nustatytas ir tinkamai pateisintas. Tačiau Eurojusto Teisingumo Teismui pateiktos pastabos nėra pakankamai aiškios. Kai kuriose dalyse atrodo, kad vidiniam bendravimui buvo pasirinkta viena kalba, nors ši kalba nėra aiškiai įvardyta⁷¹, o kitose dalyse atrodo, kad dvi kalbos, kurias reikalaujama mokėti kvietimuose teikti paraiškas, yra tos, kurios vartojamos vidiniam bendravimui organizacijoje⁷². Be to, Euro-

60. Eurojustas taip pat teigia, kad minėti kalbų reikalavimai susiję su įvairioms nagrinėjamoms pareigoms priskirtinomis funkcijomis.

61. Reikia pripažinti, kad siūlomų pareigų pobūdis gali pateisinti reikalavimą mokėti kitą kalbą nei ta, kuri yra vartojama vidiniam bendravimui organizacijoje. Tačiau priemonė, kuria nustatomi platesni kalbų reikalavimai už įtvirtintuosius Kitų darbuotojų įdarbinimo sąlygose, negali pažeisti tokio pagrindinio principo kaip nediskriminacijos principas. Todėl kalbiniai reikalavimai, nustatyti dėl darbo, kuris turi būti atliekamas, pobū-

71 — Atsiliepimo į ieškinį 49 ir 65 punktai.

72 — Tripliko 13 ir 28 punktai. Tai taip pat galima buvo suprasti iš posėdyje pateiktų Eurojusto argumentų.

džio, turi būti griežtai susiję su siūlomomis užimti pareigomis, ir jie negali užginčyti reikalavimo dėl Sąjungos personalo geografinės įvairovės.

vienos ar daugiau konkrečių valstybių piliečiams⁷³.

62. Kalbant apie pirmąją iš minėtų sąlygų, būtina patikrinti, ar nustatyti kalbiniai reikalavimai turi būtiną ir tiesioginį ryšį su siūlomomis užimti pareigomis. Jei tokio ryšio nepavyktų nustatyti, minėti reikalavimai turi būti laikomi diskriminacija, darančia žalą Sąjungos piliečiams, turintiems būtiną kompetenciją, kaip apibrėžta Kitų darbuotojų įdarbinimo sąlygų 12 straipsnyje, siūlomoms pareigoms užimti. Netgi nepaisant pilietybės kriterijaus, tokia diskriminacija dėl kalbos gali reikšti nepateisinamą kliūtį galimybei įsidarbinti.

63. Kalbant apie antrąją sąlygą, būtina patikrinti, ar nustatyti reikalavimai pernelyg neklaido tikslui užtikrinti geografinę pusiausvyrą Sąjungos institucijose ir organuose. Aišku, kad pirmenybės teikimas tam tikroms kalboms prisidengiant profesiniais reikalavimais suteikia privalumą tiems Europos Sąjungos piliečiams, kuriems ta kalba yra gimtoji. Tačiau toks privalumas gali būti netiesioginė diskriminacija, žalinga kitiems Sąjungos piliečiams. Todėl nediskriminavimo dėl pilietybės principas prieštarauja tam, kad dėl tarnybos poreikių nustatyto kalbos reikalavimo laisva darbo vieta būtų skirta tik

64. Šioje byloje nebuvo nustatyta, kad reikalavimai laisvoms pareigoms užimti yra diskriminacija dėl kalbos ar pilietybės.

65. Pirmą, neatrodo, kad ginčijami aktai būtų turėję atgrasantį poveikį Europos Sąjungos piliečiams, kurių gimtoji kalba nėra viena tų, kurias reikalaujama mokėti ginčijamuose aktuose. Priešingai, pateikta informacija liudija subalansuotą atstovavimą įvairioms pilietybėms ir įdarbinimo procedūrose, ir Eurojuste.

66. Antra, Eurojustas išties nepateikė labai išsamių paaiškinimų dėl ryšio, kuris gali sieti kiekvienas svarstomas pareigas ir atitinkamus kalbų reikalavimus. Šiuo klausimu jis tik pateikė „numanomas“ priežastis, kildinamas iš aptariamų pareigų apibūdinimo. Jos būtent slypi būtinybėje nuolat palaikyti ryšius su kitais asmenimis bei išorės organizacijomis ir nacionaliniu, ir tarptautiniu lygiu bei poreikyje užtikrinti greitą prieigą prie tinkamų darbo priemonių. Tokiomis aplinkybėmis reikia priminti, kad Sąjungos organams turi būti suteiktas tam tikras savarankiškumo

73 — 62 išnašoje minėtas sprendimas *Lassalle prieš Parlamentą*.

laipsnis nustatant jų funkcinį poreikį pobūdį. Darytina išvada, kad tik akivaizdžiai netinkamas nustatytų reikalavimų pobūdis gali turėti įtakos ginčijamų aktų teisėtumui. Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad Ispanijos Karalystė nepateikė jokių konkrečių įrodymų, kurie sukeltų abejonių dėl to, ar reikalaujamas kalbų mokėjimas yra svarbus siūlomoms pareigoms atlikti.

67. Net jei šiuo atveju paaiškinimų, grindžiamų vidaus bendravimui vartojama kalba, nepakaktų nustatytiems reikalavimams pateisinti, funkcijų pobūdžiu grindžiamas paaiškinimas negali būti atmestas. Kadangi Eurojusto kvietimuose teikti paraiškas nustatytų kalbos reikalavimų neteisėtumas nebuvo įrodytas, manau, kad teisiniai pagrindai dėl šios ginčijamų aktų dalies turi būti atmesti.

3) Atrankos sąlygų teisėtumas

68. Reikalavimas pateikti dalį dokumentų, būtinų kandidatūroms siūlyti, anglų kalba, pažeidžia taisyklę, pagal kurią privatūs asmenys turi teisę kreiptis į Sąjungos institucijas ir organus jų pasirinkta oficialiąja kalba. Ši taisyklė privaloma Eurojustui pagal Reglamento Nr. 1, kuris, remiantis sprendimo,

įkuriančio Eurojustą, 31 straipsniu, taikomas Eurojustui, 2 straipsnį⁷⁴.

69. Todėl kyla klausimas, ar toks pažeidimas gali būti pateisinamas. Kandidatų, atsiliepiantių į Sąjungos institucijos paskelbtus kvietimus teikti paraiškas, padėtis nepalyginama su piliečių, besikreipiančių į institucijas pagal jų demokratinį dalyvavimą Sąjungos gyvenime, padėtimi. Jų teikiamos paraiškos sudaro organizuotos atrankos procedūros dalį ir yra tiesiogiai susijusios su konkrečių pareigų atlikimu. Šiomis aplinkybėmis nagrinėjamas reikalavimas gali būti pateisinamas, jei, pirma, jis tiesiogiai susijęs su kompetencija, būtina konkrečioms su siūlomomis užimti pareigomis susijusioms funkcijoms atlikti, ir, antra, jis⁷⁴ nedaro pernelyg didelės žalos teisiniams potencialių kandidatų interesams.

70. Tai reiškia, kad bet kuriuo atveju minėtas pažeidimas negali būti pateisinamas su atrankos proceso organizavimo ir jos valdymo būdu susijusiomis priežastimis. Asmuo negali būti pašalintas iš įdarbinimo procedūros vien dėl praktinių priežasčių. Toks pašalinimas dėl minėtų priežasčių reikštų atitinkamų asmenų pagrindinės teisės įsidarbinti pažeidimą. Tačiau visiškai įmanoma reikalauti, kad kandidatai į pareigas Sąjungos organe savo

⁷⁴ — Žr. šios išvados 30 punktą.

paraiškose įrodytų turintys tam tikrus nagrinėjamos pareigos būtinus gebėjimus.

teisinių dokumentų šaltinių žinių“, galima daryti išvadą, kad anglų kalbos mokėjimas yra būtinas. Tačiau nėra nieko, kas rodytų būtinybę kalbėti ir rašyti anglų kalba, kad būtų galima užimti nagrinėjamas pareigas.

71. Taip, be abejonės, yra kvietimų teikti paraiškas atveju, kuriuose reikalavimas puikiai, labai gerai arba patenkinamai mokėti anglų kalbą sudaro dalį kvalifikacijos, būtinos tam, kad asmuo būtų paskirtas į siūlomas užimti pareigas. Šiuo atveju gali būti nustatytas ryšys tarp pareigos užpildyti paraiškos formą anglų kalba ir keliamų profesinių reikalavimų. Be to, visi suinteresuotieji asmenys gali susipažinti su reikalavimais, paskelbus kvietimus teikti paraiškas visomis Sąjungos oficialiosiomis kalbomis. Galiausiai kandidatai taip pat išsaugo teisę pateikti savo paraiškas ta kalba, kuria yra paskelbtas kvietimas teikti paraiškas. Taigi iš to matyti, kad suinteresuotųjų asmenų kalbinės teisės buvo pažeistos tik labai ribotai, ir bet kuriuo atveju tai pateisino su atitinkamomis pareigomis susijusios funkcijos.

73. Nesant tikslios informacijos dėl nagrinėjamos pareigos būtinų kalbų mokėjimo, neįmanoma išsiaiškinti, ar toks reikalavimas yra pateisinamas. Todėl aš manau, kad kvietime teikti paraiškas bibliotekininko ir (ar) archyvaro pareigoms užimti nustatytas reikalavimas pateikti paraiškos dokumentus anglų kalba yra neteisėtas.

IV — Siūlomo sprendimo pasekmės

74. Ispanijos Karalystė Teisingumo Teismo prašo iš dalies panaikinti ginčijamus aktus. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, šis prašymas turėtų būti patenktas iš dalies.

72. Tačiau vienu atveju minėtų sąlygų nebuvo laikytasi. Kvietime teikti paraišką bibliotekininko ir (ar) archyvaro pareigoms užimti teigiama, kad paraiškos dokumentai turi būti pateikti anglų kalba. Tačiau jame nepateikta jokių konkrečių duomenų dėl kvalifikacinių reikalavimų, susijusių su kalbos mokėjimu. Taigi nenustatytas ryšys tarp siūlomų pareigų ir reikalavimo pateikti paraišką anglų kalba. Be abejonės, iš kito kvietimuose teikti paraiškas nustatyto atrankos kriterijaus, kuriuo reikalaujama „gerų *Common law* sistemos <...> pagrindinių

75. Tačiau savo praktikoje dėl konkursų pareigūnams ir laikiniejiems darbuotojams⁷⁵ Teisingumo Teismas visada rūpestingai siekė atsižvelgti ne tik į teisėtumo interesus bei

⁷⁵ — Konkrečiai žr. 1983 m. liepos 14 d. Sprendimą *Detti prieš Teisingumo Teismą* (144/82, Rink. p. 2421, 33 punktas) ir 1993 m. liepos 6 d. Sprendimą *Konisija prieš Albani ir kt.* (C-242/90 I; Rink. p. I-3839, 13 ir 14 punktai).

ginti neteisėtai pašalintų kandidatų interesus, bet taip pat į jau atrinktų kandidatų interesus, kuriems negali būti reiškiamą jokių pretenzijų. Taigi Teisingumo Teismas yra pripažinęs, kad įdarbinimo konkurso trūkumai automatiškai nelemia visų nagrinėjamo konkurso rezultatų panaikinimo.

76. Man atrodo, kad šioje byloje reikia priimti būtent tokį sprendimą. Jei Teisingumo Teismas nuspręstų vadovautis šia išvada, jis turėtų aiškiai pabrėžti, kad kvietimų teikti paraiškas bibliotekininko ir (ar) archyvaro pareigoms užimti panaikinimas iš dalies jokių būdu negali lemti būtinybės iš naujo svarstyti pagal paskelbtą kvietimą jau atliktus paskyrimus į pareigas.

V — Išvada

77. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui tokį sprendimą:

1. Panaikinti tą Eurojusto paskelbto kvietimo teikti paraiškas bibliotekininko ir (arba) archyvaro pareigoms užimti dalį, kurioje reikalaujama, kad pareiškėjų dokumentai būtų parengti ir pateikti anglų kalba.
2. Atmesti likusią ieškinio dalį.